

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 134η

Πρός τόν Ἱερό Κλήρο,
τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τόν εὐσεβῆ λαό
τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας μας.

Ῥῦσαι ἡμᾶς, Κύριε, τῆς φοβεράς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς!

«ὦ Χριστέ, τῆς γῆς τόν κλόνον παῦσον τάχος...»

Ἀγαπητοί μου. Μόλις ἐπερατώθη τὸ ἅγιο Δωδεκαήμερο τῶν ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων, Πρωτοχρονιάς καὶ Θεοφανίων. Δώσαμε καὶ ἐλάβαμε εὐχές. Εὐχηθήκαμε μεταξύ μας γιὰ χαρά, γιὰ εὐτυχία καὶ γιὰ χρόνια πολλά. Ὅμως ἤρθαν καὶ τὰ μεσάνυχτα τῆς Κυριακῆς 10.1.2022. Ἴσχυρὸς σεισμὸς 5,3 Rihters συγκλόνησε τὴν περιοχὴ τῆς Φλωρίνης, ὅπου ἦταν καὶ τὸ ἐπίκεντρό του. Εἶπαν οἱ εἰδικοί, ὅτι κοιμόταν τὸ ρῆγμα τοῦτο ἐπὶ 100 χρόνια καὶ ὅμως ξαναενεργοποιήθηκε καὶ συνετάραξε ὅλους μας αὐτὴν τὴν βραδιά. Πολλοὶ πέρασαν τὴ νύχτα μέσα στὰ αὐτοκίνητά τους μὲ τίς οἰκογένειές τους. Ὁ δὲ κύριος σεισμὸς, ἂν ἦταν αὐτός, καὶ ἡ ἀναμονὴ τῆς μετασεισμικῆς ἀκολουθίας του δημιούργησαν αἶσθημα ἀνασφάλειας καὶ πανικοῦ. Εὐτυχῶς δὲν εἶχαμε σκληρὲς συνέπειες, ἀλλὰ πολὺ ἐλάχιστες.

«Συσσείσας Κύριε τὴν γῆν, ἐστερέωσας πάλιν, νοθετῶν, ἐπιστρέφων, τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, στηρίζεσθαι ἐν τῷ σῷ θείῳ φόβῳ, θέλων ὑπεράγαθε!». Ἠρέμησε πλέον ὁ τόπος μας. Ἐπανήλθαμε πάλι ὅλοι στὸ καθημερινὸ δρομολόγιο τῶν ἐργασιῶν μας. Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ βαριὰ ξεχνιοῦνται ἢ ἔστω ἀπωθοῦνται. Εἶθε νὰ περάσῃ πάλι ἄλλος ἕνας καὶ περισσότεροι αἰῶνες καὶ νὰ μὴν ἔχη οὔτε ὁ τόπος μας, οὔτε καὶ ἄλλοι τόποι τὴν αἰφνίδια καὶ τρομερὴ αἶσθησι τοῦ σεισμοῦ. Ἡ Ἐκκλησία μας μονίμως εὐχεται, «ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ταύτην καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀπὸ λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας...». Ὅμως οἱ σεισμοὶ εἶναι ἕνα διαρκὲς γεγονὸς κατὰ τόπους σὲ ὅλην τὴ γῆ μας. Σὲ κάθε στιγμὴ κάποιος τόπος πλήττεται ἀπὸ σεισμό.

Ποιός ὅμως μπορῆ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ πῶς καὶ γιὰ ποιὸν λόγο γίνονται κατὰ περιόδους οἱ σεισμοὶ πάνω στὸν φλοιὸ αὐτὸν τῆς γῆς. Αὐτὸν ποὺ κατοικοῦμε καὶ δημιουργοῦμε οἱ ἄνθρωποι τοὺς σπουδαίους πράγματι πολιτισμούς μας ἐπὶ τόσους αἰῶνες; Κι ὅμως ὅλα σὲ μιὰ στιγμή γίνονται κομμάτια καὶ μπᾶζα! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψῃ τὴν ἔναρξι τοῦ σεισμοῦ. Ἐκ τῶν ὑστέρων μόνο ἀποφαίνονται στὸ περίπου οἱ ἐπιστήμονές μας.

Ὁ ἅγιος Ψαλμωδός μας ὅμως γράφῃ τὴν θεόπνευστη γνωμάτευσί του στὸ Ἱερὸ Ψαλτήριον, ὅταν δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμη οὔτε σεισμολόγοι, οὔτε ὄργανα καταγραφῆς τῶν σεισμῶν. Λέει ὁ Ψαλμωδός, «Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται» (Ψαλμὸς 103,32). Αναγνωρίζει τὸ δημιουργήμα τὸν Παντοδύναμο Δημιουργό του. Ἐπιβλέπει μιὰ στιγμή στὴν γῆ κι αὐτὴ τρέμει. Ἀκουμπάει στὶς κορυφές τῶν βουνῶν κι αὐτὰ καπνίζουσι. Γίνονται ἡφαιστεία καὶ ξεροῦν τὴν λάβα τους. Ἡ εἰκόνα τῶν ἡφαιστείων εἶναι τρομερῆ. Ξεχύνεται ποτάμι φωτιάς. Εἶναι εἰκόνα δευτέρας παρουσίας! Εἶθε μαζί μὲ τὸ δημιουργήμα, τὴν γῆ, νὰ ἔβλεπε καὶ νὰ ἀναγνώριζε καὶ ὁ ἀσυνεπῆς ἄνθρωπος τὸν Θεὸ Δημιουργό του. Ἐστω νὰ ἄκουγε τὴν φωνὴ Του ἀκούγοντας τὸν τρόμο τοῦ σεισμοῦ!

Ἡ Ἐκκλησία μας ποὺ καταγράφει στὰ Συναξάρια τὴν ζωὴ τῶν ἁγίων μας, σημειώνει κατὰ καιροὺς καὶ τὴν δράσι τῶν σεισμῶν. Μάλιστα δὲ χρησιμοποιεῖται πάντα ὁ λόγος «ἡ ἐπενεχθεῖσα φοβερὰ τοῦ σεισμοῦ ἀπειλή», ὅπως καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Στις 26 Ὀκτωβρίου μαζί μὲ τὸν ἅγιο Μεγαλομάρτυρα Δημήτριον μνημονεύεται «τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου καὶ φρικώδους σεισμοῦ» «Ἐσεισας, ἀλλ' ἔσωσας αὐθις τὴν γῆν Λόγε...».

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Γεώργιος Παπαδόπουλος

† Ο Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Θρακίας

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ